

1. Bölüm

Teneffüs zili çaldığında çantamı çoktan toplamıştım. Paltomu giyerken, sınıfta yükselen uğultunun içinde konuşulanları anlamaya çalıştım. Son ders boş olduğundan erken çıkıyorduk ve sınıftaki kızlar, servisi kantinde çene çalarak bekleyeceklerini söylüyorlardı. Ben her zamanki gibi davetli değildim.

Atkımı boynuma dolarken, onların çok büyük ve önemli bir şey yaparmış gibi kantine gidişlerini izledim. Aslında beni çağırmamış olmaları, bu defa pek de umurumda değildi. Bir an önce eve gitmek istiyordum. Annem hastanede teyzemin başındaydı ve kardeşim Sumru o gün evde yalnızdı. Fırsatını bulmuşken eşyalarımı karıştıracağından emindim.

Servisi beklemedim ve okuldan çıkıp metro istasyonuna yürüdüm. Aslında o günlerde kalabalık yerlerde bulunmak pek güvenli değildi. Sık sık terör saldırılarıyla

sarsılıyorduk. Hatta bu korku bizi öylesine ele geçirmişti ki toplu taşıma araçlarına bile rahatça binemez olmuştuk. Annem metroya bineceğimi duysa, bizzat bir ses bombasına dönüşüp canıma okuyabilirdi.

İstasyona girince, turnikelerde bekleyen polisle göz göze geldik. Başını hafifçe geriye attı ve elini belindeki silahın üzerinde gezdirdi. Ben turnikelerden geçerken bir şeyler söyleyeceğini sandım fakat tek kelime etmedi. Bakışları beni tedirgin etmiş; okuldan çıkarken topladığım tüm cesaretimi söküp almıştı. Aklımdan önceki akşam televizyonda izlediğim terör haberleri geçmeye başladı. Kalp atışlarım hızlandı. Atkımı gevşettim, güçlükle yutkunuyordum. Metroya giden koridor boyunca sanki görünmez bir el beni istasyondan çıkmam için çekiştiriyordu. Servisle dönmediğime pişmandım.

2. Bölüm

Metroya bindiğimde kulaklarım çınlıyor, sol gözüm hiç durmadan seğiriyordu. Fakat içerisinin neredeyse bomboş olduğunu görünce, teröristlerin buradaki üç-beş insan için zamanını harcamayacağını düşünüp biraz olsun rahatladım.

Oturmak için dörtlü koltukları seçtim. Patlama ihtimaliyle ilgili düşünceleri aklımdan tamamen uzaklaştırmak için çantamdan, o günlerde soluksuz okuduğum, o tuhaf kişisel gelişim kitabını çıkardım. Hayallerimi nasıl daha fazla büyütebileceğimi, evrene nasıl olumlu mesaj gönderebileceğimi öğrenmeye çalışıyordum. Yakın gelecekte ünlü bir yazar olmak istiyordum ve bu kitap beni çokça hayal kurmanın yeterli olduğuna ikna etmek üzereydi.

Benden sonra metroya binen sekiz-dokuz kişiden ikisi karşıma oturdu. Renkli atkısı, uzun kızıl saçlarına karışan çilli bir kadın, yanındaki adama bir şeyler anlatıyordu. O

günlerin kasvetli ortamına pek de uygun olmayan şekilde gülüşüyorlardı. Hatta adam arada öyle delice gülüyordu ki kahaahalarından neredeyse yüzünü göremiyordum. Kırklarına yakın olmalıydı ama bir anlığına bana değip geçen yeşil gözlerinin oldukça etkileyici olduğunu söylemeliyim. Buna rağmen kadının yanında sönük kalıyordu. Onun, görür görmez insanı kendisine çeken büyüğü bir ışığı vardı.

Ben, kadının ayağındaki çiçek desenli botları incelerken, adamın kadına “Hey, şuna bak!” dediğini duydum. Ben de istemsizce onun baktığı yöne, dışarıya doğru başımı çevirdim. Metronun yan tarafındaki banklardan birinin üzerinde büyükçe bir kuş duruyordu.

“Bu bir yelkovan kuşu” dedi adam hayretle ve yerinden fırladı.

“Aa, nasıl girmiş o içeriye?” diye sordu kadın.

“İnanamıyorum. Onu buradan çıkarmak lazım!”

O anda, metronun kapılarının kapanacağını haber veren “din don” sesi duyuldu. Adam tam metrodan çıkacağı sırada kapılar kapandı. Biz uzaklaşırken, kuş kanatlanıp uçtu.

Adam yerine oturdu, düşünceli görünüyordu. “Gerçekten çok tuhaf” dedi.

“Girmiştir bir yerden, girdiği gibi de çıkar endişelenme” diye onu avutmaya çalıştı kadın.

“Hayır tuhaf, çünkü yelkovanlar açık deniz kuşlarıdır. En yakın deniz kim bilir kaç kilometre uzakta... Hele hele insanlara hiç yaklaşmazlar.”

“Kuş bu, canı nereye isterse oraya gider. Merak etme, bakar o başının çaresine.”

“Hayır, ne kadar acayip olduğunu anlamıyorsun. Bu kuşlar sadece üremek için karaya çıkar. O zaman da ıssız adaları seçerler. Bir yelkovanın yerin altındaki metro istasyonunda olması o kadar saçma ki!”

“Senin yelkovan çapkınlığa çıkmış olmasın!” deyip güldü kadın.

Bunun üzerine adam, “Tam da zamanı üstelik!” deyince ikisi birden kahkahayı patlattılar.

Kadın, “Neyse, bırak şimdi şu yelkovanı da, bak sana ne göstereceğim” diyerek çantasından bir kitap çıkardı. Üstünde büyük harflerle Biranda Sarin ve hemen altında da *Tasula'nın Pusulası* yazdığını gördüm. “Nihayet satışa çıktı...” dedi gülümseyerek.

“Kapağı çok sade ve güzel olmuş” dedi adam, mat siyah kapağın ortasındaki parlak pusulayı okşayarak.

“Evet, baskısı da iyi oldu. Ama gözden kaçan iki harf hatası buldum. Belki fazlası da vardır. Eskiden olsa bu yüzden gecelerce uyukum kaçardı. Neyse ki artık Apollo 13 kuramı var!”

Adam biraz düşündü ve çekinerek sordu: “Apollo 13 kuramı da ne?”

Kadın, “Her şeyin mükemmel olmasını isteriz ama bu hiçbir zaman gerçekleşmez. Hata bulamıyorsak sadece fark etmediğimizdendir!” derken komik ama ciddi bir ifade takınmıştı.